

GREER MACALLISTER

DÍVKA V PŘESTROJENÍ

Dívka
v přestrojení

Copyright © 2017 by Greer Macallister

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Helena Zíková, 2020

Cover design © Kathleen Lynch/blackkatdesign.net/

Cover images © Miguel Sobreira/Arcangel Images,

Stephen Mulcahey/Arcangel Images

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0512-2 (pdf)

Greer Macallister

Dívka
v přestrojení

OBSAH

1. První převlek	5
2. Někdo musí být první	12
3. Modročko	17
4. Skutečné příběhy jsou krátké	27
5. Pinkertonův kodex	36
6. Prsten s hadem	46
7. Turistům vstup zakázán	54
8. Sledování	62
9. Návštěva	71
10. Pravda	81
11. Svádění	89
12. Bezvýznamný život	103
13. Springfield	116
14. Herečka	129
15. Gangsterova dcera	140
16. Druhá šance	148
17. Železnice	161
18. Baltimore	167
19. Spiknutí a plány	178
20. My nikdy nespíme	190
21. Zpravodajská služba	200
22. Pracovna	210
23. Paní Wellsová	222
24. Novinky	231
25. Paní Van Lewová	244
26. Herec	257
27. Jiskra naděje	270
28. Případ začíná	287
29. Vyšetřování	299
30. Konec a začátek	305
Poznámka autorky	307
Průvodce pro čtenářský kroužek	310
Poděkování	313

První převlek

Srpen 1856

Joe Mulligan's zapáchal úplně stejně jako všechny hostince uprostřed letního Chicaga. Páchl cigaretami vykouřenými před týdnem, měsícem a možná i rokem. Cigaretový kouř z dnešních cigaret narážel na suterénní strop a kupil se do nechutného oblaku. Já se však tvářila, že necítím nic jiného než vůni růží. Žena, kterou jsem toho večera měla být, by se chovala právě tak.

Také jsem předstírala, že všudypřítomný štiplavý zápach mužského potu mě nechává v naprostém klidu. Tohle nebyli hodní muži. A já jsem nebyla hodná žena, ne dnes večer. Mým úkolem bylo ignorovat zápach kouře a potu, oslnit jednoho lumpa svůdným úsměvem a vytáhnout z něj jeho tajemství. Další šance nebude.

Tak jsem dýchala, jak mělce jsem mohla, a prodírala se davem směrem k baru. Mužská těla se otírala o mé boky, ruce a bůhví o co ještě, dotýkala se mého těla od ramen níže. Mé nervy byly napjaté k prasknutí a já klopýtla. Kdyby šlo o cokoliv menšího, utíkala bych odsud pryč, co by mi nohy stačily. Ale potřebovala jsem peníze. Peníze, které by mě zachránily.

„Něco k pití?“ houkl na mě chlápek za barem.

Narovnala jsem se v ramenou a odpověděla jako žena, kterou jsem předstírala, že jsem.

„Jo, určitě bych si něco dala,“ řekla jsem a naklonila se k němu, jako bych mu sdělovala něco důvěrného, „ale čekám tu na přítele.“

S prázdnou sklenicí v ruce si mě prohlížel. Velký výstřih vínových hedvábných šatů umně lemoval můj světlý hluboký dekolt.

Natočené vlasy jsem měla vyčesané nahoru, propletené stuhami ve složitém účesu. Na rtech schovávajících dvě řady bílých zubů se mi skvěl nesmělý úsměv. V jeho očích jsem zahlédla záblesk pochopení.

„Dělej, co musíš, ale nechci tu žádné potíže,“ řekl a přešel k hloučku hlučných, neurvalých chlapů. První část úkolu splněna. Teď už jsem jen čekala.

A čekala.

Uběhlo nejméně třicet nekonečných minut a s každou uběhlou minutou můj pocit úlevy slábl. Stejný dojem, který o mně získal barman, získali i muži kolem. Muž za mužem se střídal na červené kožené stoličce vedle mě. Nakláněli se blízko ke mně. Ústy nabízeli něco k pití a konverzaci, ale jejich oči jasně říkaly, co by opravdu chtěli.

Nečekala jsem, že tu budu jediná žena. Takhle pozdě v noci dělaly děvky Chicaga svižný byznys v podnicích, jako je Joe Mulligan's, to proto jsem zvolila tohle místo a čas. Věděla jsem, jak budu vypadat a co si budou myslet. Ale praxe se ukázala být o dost náročnější než pouhá teorie. Každého muže jsem musela šikovně odpálkovat. Jedna chybička by zkazila celý večer. Vynaložené úsilí mě vyčerpávalo.

„Ale pane,“ řekla jsem tomu poslednímu a zavířila přitom prsty směrem k němu, „mohl byste mi udělat laskavost? Opravdu vás musím požádat, abyste tohle místo uvolnil mému společníkovi.“

On se naklonil blíž, téměř dýchal do mých úst a zamumlal: „Já budu tvůj společník, kotě.“

Polkla jsem opovržení a snažila se dál udržet klidný hlas. *Bud' milá*, přikazovala jsem si. *Veselá. Mírná.* „Dorazí každou chvilku, tím jsem si jistá,“ řekla jsem a s nadějí se mu podívala přes rameno. V odpověď jsem zaslechla, jak zaskřípaly vstupní dveře.

Smích zaburácel, jak púl tuctu mužů scházelo schody do hostince za bujarého veselí. Svůj cíl jsem poznala okamžitě. Nebyl nejvyšší ani nejpohlednější z nich, ale očividně ho všichni poslouchali. Jeho úšklebek prozrazoval, že to byl jeho vtip, čemu se teď ostatní smějí.

Henry Venable, spíš známý jako Heck, nezdravě vypadající muž s hluboko posazenýma přivřenýma očima. Na hlavě měl obnošený klobouk. Zbytek jeho oblečení byl na první pohled nový, novotou téměř zářil. Kdybych se dostala blíže k jeho botám, uviděla bych v nich svůj odraz. Neomylně vypadal, že nedávno přišel k penězům. Čemuž Pinkertonova detektivní kancelář a První spořitelna Eagle věřila – před několika týdny se třemi komplici a čtyřmi pistolemi. Očití svědkové podali popis, který na Hecka seděl, ale to nestačilo. Nejlepší cesta, jak něco dokázat, bylo peníze najít. Zjevně už nějaké utratil, ale těžko by někdo dokázal utratit pět tisíc dolarů za méně než měsíc, aniž by zanechal nějakou stopu. Zbytek musí být někde ukrytý.

Já měla přijít na to, kde.

Hlavně klid, říkala jsem si. Nemohla jsem si to k němu namířit jen tak. Musela jsem ho přimět, aby on přišel ke mně. Nějak.

Šest pošťuchujících se mužů se za bujarého veselí usadilo do boxu v rohu, o dost dál, než se mi zamlouvalo. Byla jsem příliš daleko na to, abych upoutala jeho pozornost. Vypadalo by divně, kdybych změnila místo bezdůvodně. Vzhledem k okolnostem jsem se sesunula ze své barové stoličky a obsadila prázdné místo u baru vedle vysokého ramenatého muže. Sedla jsem si o hodně blíž, než bylo ve skutečnosti nutné, a jednou nohou jsem se přiblížila k jeho.

„Dobrý večer,“ řekla jsem.

Podíval se na mě kalnýma očima, evidentně už měl hodně popito, jinak řečeno – byl na plech. To nebylo až tak špatné. Nemusel by mi dělat žádné potíže, kdyby upadl do bezvědomí. Zadoufala jsem.

„Dobrý,“ řekl, těžko artikuluje pouhé dvě potřebné slabiky.

„Copak to pijete? Vypadá to báječně. Ráda bych se také napila,“ řekla jsem a ukázala na prázdný bar před sebou.

Tak akorát zvládl zvednout dva prsty směrem k barmanovi, který hned přiběhl – evidentně to byl stálý host –, a objednal: „Ještě jednu. Jima.“

„Už se nese.“

Naklonila jsem se k němu ještě blíž a ohlédla se přes rameno, jak nejméně nápadně jsem dokázala. Heck a jeho banda seděli u stolu, někteří z nich vypadali dost živě. Dobrá. Stále je ještě šance.

Můj podnapilý soused napolo pozvedl skleničku bourbonu směrem ke mně. Trochu jsem upila a málem se zajíkla. Musela jsem soustředit všechny své síly, abych nezalapala po dechu. V krku mě ostře páliło, až hrůza. V tom se musím zlepšit. Každý, kdo je při smyslech, by si lehce všiml, že nejsem zvyklá pít tvrdý alkohol. Dnes jsou okolní smysly důkladně oslabené, což je mé štěstí, nikoliv zásluha. Pokud dnešní večer zvládnu, dám to na seznam věcí, co se musím naučit.

Konečně jeden z Heckových společníků opustil box. Přesně, jak jsem doufala, zamířil k baru, k prázdnému místu po mé druhé straně. Zamával na barmana a předrmolil komplikovanou objednávku. Když byl hotov a jeho loket se opíral o bar vedle mě, ignorovala jsem svého naloženého souseda, jak jsem původně plánovala, a naklonila se směrem k nově příchozímu, div má odvážně odhalená ňadra nevypadla na jeho paži.

„Dobrý večer,“ pozdravila jsem.

On mlčky kývl hlavou směrem ke mně. Modré oči jako led, posazené pod hustým černým obočím. V jeho tváři bylo něco krutého. Něco studeného. Zastřeného.

Musela jsem tedy mít dost vřelosti pro nás oba. „Řekni,“ málem jsem předla jako kočka a pokývla hlavou směrem k boxu, „vadilo by ti představit mě svým kámošům tamhle?“

„Ano, to by mi moc vadilo,“ řekl, otočil se směrem k baru a ignoroval mě, jako kdyby mu za to někdo dobře zaplatil.

K čertu. Špatný cíl. Co teď budu dělat? Vážně se mi začínalo chtít panikařit. Heck byl pouhých deset stop ode mě, ale také by mohl být deset mil daleko, pokud se mi nepodaří dostat se do jeho blízkosti. Všechno jsem to měla naplánované. Mé prsty by jemně spočívaly na jeho paži. Pokládala bych mu obdivné otázky a tajila při

tom dech. Byl známý jako vychloubač se slabostí pro ženy. Kdybych byla ve správný čas na správném místě – což jsem byla, byla jsem tak blízko –, mohla jsem ho přimět, aby se chlubil mně. Pak bych měla, co chce Pinkerton, a Pinkerton by mi dal, co chci já: místo prvního ženského detektiva v Pinkertonově národní detektivní kanceláři na plný úvazek.

Ale to všechno záleželo na Heckovi a na tom, zda se k němu dostanu. Nejdřív jsem se musela dostat přes tenhle pařez v mužském přestrojení. Ale on jen hleděl na barmana a čekal.

Zůstali jsme takto několik minut. Můj mozek pracoval na plné obrátky, myšlenky v hlavě jen vířily, ale žádný dobrý nápad nepřicházel. Takhle se to celé mohlo velmi jednoduše rozpadnout. Do háje. *Sakra, sakra*. Opilec po mém druhém boku usnul na baru, ten už mi nepomůže.

V boxu povstal další muž a připojil se k muži s modrýma očima, postavil se blízko k nám oběma. Měl napomádané vlasy a nad rty se mu skvěl malý, nevýrazný knírek, o něco málo širší než inkoustová linka. „Šéf chce vědět, proč to tak dlouho trvá,“ uhodil.

„Tak se mrkni,“ řekl vyšší z mužů a nasměroval pohled k viníkovi, který měl spoustu práce s naléváním měděně hnědé tekutiny ze stříbrného šejkru do šesti sklenic na stopce, „tady hadrník si dává záležet.“

Nově příchozí pokynul hlavou ke mně: „Vypadá to, že ses tady zapovídal.“

„Proboha, to ne,“ natočila jsem se jeho směrem, „tahle hrouda ze sebe nevymáčkne větu, ani kdybych mu napovídala. Vy máte větší talent... ke konverzaci?“

„Mohl bych mít,“ odpověděl muž lišácky.

„Pak bych se k vám možná mohla připojit?“ Usmála jsem se, ale ne moc široce. Jemně, sladce. Ať si myslí, že jsem lehce ovladatelná ovečka.

„To zní dobře,“ řekl.

„Ne!“ ohradil se první muž.

„S tebou není žádná sranda,“ řekl druhý.

„Mohla by být,“ řekl Modroočko, „ale nebylo by dobré rozptylovat šéfa. Jsme tu kvůli obchodu.“

„Ále, bude spousta času na obchod, až bude slunce na obloze,“ odpověděl Knír. „Myslím, že dnes večer má spíš náladu oslavovat, jestli víš, co myslím.“

„Já ráda oslavuji,“ řekla jsem.

„To se vsadím,“ řekli oba muži unisono, každý s odlišným výrazem ve tváři.

Barman konečně nalil s velkou grácií šestou sklenici a slavnostně přisunul pítí po baru směrem k mužům. Knír okamžitě popadl sklenice, vzal do každé ruky jednu. Elegantní stopky vypadaly v jeho rukou obzvlášť křehce. Donesl sklenice ke stolu, kde jeho příchod vyvolal uznalé zahučení.

Předpokládala jsem, že Modroočko ho bude následovat, ale místo toho mě popadl ostře za loket a zavrčel mi do ucha: „Co to hraješ za hru?“

„Co?“

„Odejdi,“ řekl, „teď hned. Zmiz.“

„Ne,“ zasyčela jsem, ale mé srdce bilo jako o závod.

„Jak chceš. Tak pojď se mnou.“

„Budu křičet,“ řekla jsem.

„Tak křič,“ řekl a byl chladný jako druhá strana polštáře.

Měl pravdu. Křik by přilákal pozornost mým směrem, ale k čemu by to bylo dobré? Který z těchto mužů by mi přispěchal na pomoc? Prohlížela jsem si jejich tváře. Heck Venable a jeho partáci tu těžko byli jediní zločinci a někteří byli nepochybně horší než obyčejní zloději. První spořitelna Eagle byla vyloupena bez smrtelných následků. A děly se věci daleko horší než ukradené peníze. Asi by pro mě bylo lepší využít situace s mužem s modrýma očima, i když se to jevílo jako špatná vyhlídka.

Knír se vrátil pro zbytek pití. „Pomůžeš mi?“ zeptal se, očividně zmaten.

„Né, vezmi je. Budu zpátky za dva vrzy,“ řekl vyšší muž a přemístil úchop mého loktu na vnitřní stranu, takže to vypadalo méně násilně. Jeho dlouhé hrubé prsty se pohybovaly po citlivé kůži vnitřní strany mé paže, jen těžko jsem mohla potlačit záchvěv.

„Á, chápu,“ potouchle odvětil Knír.

V obličejí se mu odrážela vlna nevole, ale Modroočko dodal: „Moje nepijte, hned jsem zpátky.“

„Jistě.“

Přála jsem si říct něco, co by přimělo Knír osvobodit mě od Modroočka, ale v hlavě jsem měla prázdno. Nikdy jsem neměla takhle riskovat. Nikdy jsem neměla sem chodit. Ani jsem neprotestovala, když mě ten vysoký muž vytáhl na nohy.

„Tudy,“ řekl a táhl mě po schodech nahoru. Kladla jsem nohy před sebe, jak nejlépe to šlo, když mě polila nová vlna zděšení. Nahoře byl hotel. To byl hlavní důvod, proč byl podnik Joe Mulligan's mezi chicagskými prostitutkami tak oblíbený. Bylo to praktické.

Má paže byla v jeho ruce jako v okovech. Stisk vůbec nepovolil, ani když druhou rukou odemykal dveře, odhadovala jsem, že jeho pokoje. Vyschlo mi v krku a hlava se mi točila. *Sakra. Zatraceně.* Převlékla jsem se za prostitutku, abych vyřešila případ, věřila jsem, že to je nejlepší, ne-li jediná, cesta k dosažení mého cíle. A teď, pokud se nestane zázrak, budu si muset vybrat mezi jistým odhalením nebo nemyslitelným aktem. Modroočko zřetelně očekával, že budu svým chováním následovat své přestrojení. Jestliže jsem se nechtěla vzdát všech nadějí a mínila získat důvěru Hecka Venablea a vypátrat jeho tajemství, musela jsem dostat svému nevyslovenému slibu a udělat, co prostitutky dělají.

Dalším trhnutím mě vtáhl dovnitř pokoje a zavřel dveře.

Někdo musí být první

Jsou to pouhé tři dny, co jsem zaklepala na vstupní dveře Pinkertonovy národní detektivní kanceláře ve Washingtonské ulici. Nezaslechla jsem žádnou odpověď, tak jsem pootevřela dveře a vstoupila dovnitř. Zřetelně jsem cítila, jak se mi potůčky potu sbíhají mezi lopatkami pod uhlově černou košilí. Barvu jsem zvolila záměrně, abych zdůraznila svou vážnost. Věděla jsem, že by mou nabídku vůbec neuvážil, kdybych přišla oblečená ledabyle. I když mou nabídku nemusí uvážit ani tak.

Venku byl horký, sluncem prosáklý den, ale tady v budově vládlo šero. Úhledná bílá šipka na stěně mě nasměrovala ke schodišti. Není divu, že nikdo neslyšel mé zaklepání. Schody byly úzké a vratké, vedly mě nahoru. Do neznáma.

Tři poschodí nad rozpáleným chodníkem Chicaga jsem se na chvíli zastavila a otřela si pot z čela. Pak jsem odhodlaně zaklepala na dveře, které se přede mnou objevily. Zaslechla jsem nezřetelnou odpověď (bylo to „*raďte vstoupit*“ nebo „*raďte odejít*“?), kterou pronesl tlumený bas uvnitř místnosti. Já tedy slyšela odpověď, jakou jsem si přála, a vstoupila dovnitř.

Těžký dubový stůl koňské velikosti zabíral téměř celý pokoj, takže muž sedící na opačné straně v porovnání s ním připomínal trpaslíka. Poznala jsem ho téměř okamžitě. Allan Pinkerton. Byl to muž o dvacet let starší než já, s ustupujícími načervenalými vlasy a plnovousem. Byl velmi podobný portrétu zveřejňovanému v novinách

vedle sloupků o odvážlivcích, kteří bryskně přivedli před soud nebezpečné zločince.

Před deseti lety Allan Pinkerton pracoval jako výrobce sudů. Vyjel do hustého lesa za Chicagem pro vhodné dřevo a náhodou tam narazil na padělatelské zařízení schované mezi stromy. Svůj objev nahlásil a vysloužil si za to místo u městské policie. Nyní svůj příběh vypráví tak, že práce u policie ho bavila, nikoliv však její politika, takže si o několik let později otevřel vlastní soukromou detektivní kancelář. Od té doby se psalo o mnoha jeho úspěších. Ale ani neúspěchy nezůstaly bez bystré pozornosti deníků *Tribune* nebo *Daily Journal*.

Chvíli jsem čekala, až ke mně obrátí pozornost, ale on něco zuřivě čmáral do knihy. Měl tolik práce, aby mi nemohl věnovat ani chvíli svého drahocenného času? I když dobře věděl, že jsem tady? Ještě chvíli a mohla bych zapomenout na dobré vychování. Alespoň jsem si odkašlala.

Když uviděl, že před ním stojí žena, postavil se. Hodnou chvíli jsme se navzájem měřili pohledy.

Práce výrobce sudů k němu pasovala, připomínal soudek dost věrně. Solidně stavěná postava, ale nikoliv tlustá na jeho věk. Vyhrnuté rukávy odhalovaly pihovatá tlustá předloktí a masivní ruce, které vypadaly, že je jim vlastní spíše držet sekeru než plnicí pero. V tomto vedru měl svléknuté sako pověšené přes židli, kde viselo jako černá vlajka. Moje pozornost utkvěla na posledním, zásadním detailu – netrpklivém pohledu –, tak jsem si dodala odvahy a přednesla svůj návrh.

„Pane Pinkertone, jmenuji se Kate Warneová,“ řekla jsem a snažila se vystupovat jako žena, která se nikdy nezapotila, „přicházím v odpověď na váš inzerát.“

„Inzerát?“

Rozevřela jsem noviny, které jsem držela v pravé ruce. Až teď jsem postřehla na svých rukavičkách černé skvrny po levném inkoustu. Rozprostřela jsem noviny na stole a ukázala na odstavec.

HLEDÁME ZAMĚSTNANCE

pro Pinkertonovu národní detektivní kancelář. Především požadujeme inteligenci a houževnatost. Nabízíme štědrý plat odpovídající práci v nebezpečném prostředí. Zájemci ať se hlásí osobně panu Allanu Pinkertonovi na rohu Washingtonské a Dearbornské ulice v Chicagu.

Netrpělivě pronesl: „Chápu. Koho zastupujete?“

„Sebe.“

„Sebe,“ vyřkl v němém úžasu, „vy se chcete ucházet o pozici detektiva?“

„Ano, pane, to bych chtěla.“

„Podívejte, slečno...“

Připomněla jsem mu své jméno: „Paní Warneová.“

„Paní Warneová,“ řekl. Svým skotským přízvukem protáhl mé jméno do podivně znějícího roztomilého zvuku. „Ženám se nedoporučuje ucházet se o tuto pozici.“

Znovu jsem zapíchlá prst do novin. „To se v inzerátu nepíše.“

„Protože to není nutné. Nikdy jsem nezaměstnal ženu-detektiva a nehodlám s tím začínat ani dnes.“

Na moment jsem ztratila odvalu. Vypadalo to, že mě chce skutečně odmítnout. Mezi lopatkami mi vyrazil nový potůček potu, stékal dolů po zádech a sbíhal se na šněrování korzetu.

„Někdo musí být první,“ řekla jsem tak důrazně, jak jen jsem dokázala.

Naštěstí si Pinkerton nebyl vědom – doufala jsem – mého fyzického stavu. Nepřítomně si škrábal předloktí a tvářil se znepokojeně.

„Aby bylo jasno, madam. Pátrání je nebezpečná práce. Zločinci. Násilí. Jak bych mohl tak křehkou ženu, jako jste vy, poslat do takového nebezpečí? Jak bych vysvětlil následky vašemu manželovi?“

„Můj manžel je mrtvý.“

Na to zamrkal, ale zanedlouho se vzpamatoval a zamumlal běžnou kondolenční frází: „Madam, vaší ztráty je mi velmi líto.“

„To nemusíte,“ řekla jsem bez obalu, „za ztrátu lze považovat pouze absenci věcí, které mají nějakou cenu. Ale nepřišla jsem si k vám povídat o Charliem. Přišla jsem kvůli práci.“

V očích se mu zablýsklo nové světlo. To mi dalo naději. „Máte děti?“ zeptal se.

„Ne.“

„Jinou rodinu?“

„Rodiče, kdysi,“ řekla jsem, „už si nejsme blízcí.“

„Odsuzovali vaše manželství?“

„Spíše obráceně. To já ho odsuzovala.“

Zasmál se chraplavým smíchem, který hned vnesl více tepla do už tak dost rozpáleného pokoje. Byla jsem si jistá, že pochopil nevyslovené, což jsem ovšem nemyslela žertem. Allan Pinkerton rozprostřel hrubé ruce na široký stůl. „Takže nyní bez manžela, bez dětí a bez rodičů, sama na světě, jste si vzala do hlavy, že se stanete prvním ženským detektivem.“

„Z vašich úst to zní spíš jako rozmar, pane. Vypadám rozmarně?“

„Ne, madam.“

Bylo na čase vyložit všechny karty. Celou věc jsem si důkladně promýšlela od doby, kdy mě zaujal v novinách ten inzerát; nyní jsem měla šanci své úvahy přednést muži, který mohl změnit mou budoucnost.

„Pane, podstata věci je, že žena se dostane na místa, kde muži nejsou vítáni. Ženy si můžou získat důvěru jiných žen, manželek a společnic, kterým zločinci svěřují svá tajemství. Můžou se pohybovat v nóbl kružích, aby nabídly svou společnost například pochybnému džentlmenovi. Jsem si jistá, že muži, které zaměstnáváte, mají mnoho talentů, ale je jedna věc, kterou ani jeden z nich nedokáže: být ženou.“

V jeho hlase jsem zaslechla směs znepokojení a obdivu, když řekl: „Dobře, co tedy navrhuje?“

Na tuhle otázku jsem byla připravená a hodlala jsem chytit oběma rukama příležitost za pačesy.

„Vyzkoušejte mě,“ řekla jsem, „jestli máte na stole případ k vyřešení, dejte mi ho. Když ho nevyřeším, půjdu si sama vlastní cestou. Ale když ho vyřeším, zaměstnáte mě, a rád – jako prvního ženského detektiva vaší agentury.“

Pořád postával za psacím stolem a promýšlel si odpověď. Vydržela jsem pohled, který na mě upíral, a proplétal si přitom prsty.

Po dlouhé chvíli se ohnul a prohrabal nespočet zásuvek psacího stolu. Čekala jsem. Ten tlak se skoro nedal vydržet. Slyšela jsem jen jemné šustění papíru a hluboké chraptění. Pak konečně něco vytáhl ze stohu papírů a vstal.

„Takže, váš první případ, paní Warneová.“ Řekl a přisunul ke mně po stole obálku.

Modroočko

Obsah toho dokumentu mě zavedl téhle pekelně horké noci do hostince Joe Mulligan's a pak do tohoto zavřeného pokoje s nebezpečným Modroočkem. Mužem, který si myslel, že mu předvedu zvrácené a provokativní představení. Ať už byly jeho úmysly jakékoliv – dobré, špatné, nebo obojí –, byla jsem v pasti. Lampa na stole vrhala tlumené světlo. V pokoji nebylo nic jiného než židle, postel a my dva.

„Kolik to bude stát?“ zeptal se a sáhl do kalhot. Z kapsy vytáhl svazek bankovek a vyčkávavě na mě hleděl.

Snažila jsem se ze všech sil zachovat tvář a udržet tělo v klidu, ale v hlavě mi to vířilo, pracovalo, skoro až poskakovalo... „To na tom všechno záleží, pane.“

„Na čem? Ven s tím!“

„Svatá dobroto,“ pronesla jsem. Skutečná prostitutka by použila nějaké ostřejší slovo. Jestli tohle přežiji, nějaké se naučím. S vypětím všech svých zbývajících sil jsem na tváři vykouzlila milý úsměv. „Většina mužů na vašem místě nemá naspěch.“

Začala jsem se velmi pomalu pohybovat, abych se dostala mezi něj a dveře.

Všimla jsem si možnosti útěku, kdyby to bylo nutné.

Pokud by ovšem neběžel rychleji než já.

„Já nejsem většina mužů,“ řekl.

V ten okamžik jsem zbystrila. Ten muž se choval jako někdo, kdo mě chtěl dostat pryč ze své blízkosti, nikoliv z mých šatů. Přinutila

jsem se celou situací znova přehodnotit. Stál ode mě tak daleko, jak jen to bylo možné. V nehybném postoji kladl bankovky na dřevěnou židli. Po každé bankovce na mě tázavě pohlédl, a když viděl mou kamennou tvář, povzdechl si a přihodil další. To se hodnou chvílí opakovalo stále dokola.

Odhodila jsem bezvýraznou tvář a zeptala se, nač jsem myslela.

„Za co přesně mi chcete zaplatit?“

„Chci, abyste odešla. Vezměte si peníze a odejděte. Nevracejte se dnes večer zpět do tohoto podniku.“

Zaplavil mě pocit úlevy, ale zmatená jsem byla ještě víc, než předtím. „Proč?“

„Dobrý bože!“ zařval, jeho klení prostoupilo malý pokoj, až jsem poskočila. Kdokoliv to byl, ať měl se mnou jakékoliv plány, pořád mě děsil. „Vezmete si peníze a odejdete?“

„Ne!“ řekla jsem. „Mám dole práci.“

„Chicago je plné hostinců. Dělejte svou špinavou práci kdekoliv jinde.“

„Není špinavá,“ řekla jsem, „vy tomu nerozumíte. Je... ušlechtilá, skutečně.“

„No, vy zřejmě vypadáte ušlechtilé,“ poznamenal sarkasticky.

„Jste člen Heckovy bandy,“ odsekla jsem, „jak ušlechtilý jste vy?“

„Nic nevíte. Já nejsem kriminálník. Jsem...“

„Ano?“

Zarytě mlčel. Znova jsem na něj pohlédla. Snažila jsem se odhadnout, kdo to může být. Vzpomínala jsem. Vyčníval mezi muži dole v baru, a to nejen pro svou výšku a chladné vystupování. Pouze on byl ze všech šesti mužů hladce oholen. Také měl vzpřímenější postoj než zbytek bandy, jako voják. Vyslovila jsem otázku.

„Jste policajt?“

„Ne,“ řekl, ale dal na to slovo takový zvláštní důraz, že mi to hned bylo jasné.

„Jste Pinkertonův agent!“ vykřikla jsem v úžasu.

Třemi dlouhými skoky byl u mě a přitiskl mi ruku na ústa. Chtěla jsem ho kousnout. Kdyby byl kriminálník, udělala bych to. Ale vzhledem k okolnostem, pokud bychom měli být kolegové, zakousnout zuby do jeho masa by mi nevysloužilo nejvřelejší přijetí.

Místo toho jsem něco zahuhňala do jeho ruky. Jako náznak tichosti si položil prst na ústa a na mé vehementní zakývání oddělal ruku pryč.

„Já jsem také od Pinkertona,“ pronesla jsem. „Tedy skoro.“

„To je směšné. U Pinkertona nejsou ženští detektivové. Kdo jste ve skutečnosti?“

Místo toho, abych ho uklidnila, podezřívá mě teď ještě víc. Můj příběh byl samozřejmě těžko uvěřitelný i přesto, že byl pravdivý.

„S Pinkertonem jsem se setkala před třemi dny v kanceláři ve Washingtonské ulici,“ vyprávěla jsem. „Ukázal mi Heckovu složku. Víme o spořitelně Eagle. Pět tisíc dolarů. Musíme je najít. Spokojen?“

Ponaučte se, nechotně přikývl.

„Podívejte,“ řekl, „potřebuji se vrátit dolů. Už jste mě rozptýlila na dost dlouho.“

„Tak zaprvé, proč jste mě sem přitáhl?“

„Proč myslíte? Snažil jsem se zůstat blízko u něj, kdyby odešel s vámi, ztratil bych ho. Což se pravděpodobně už stejně stalo. Celé jste to velkolepě zmařila.“

„Já? To vy!“

Chvilí jsme na sebe odtazžitě zírali. Věděla jsem, že to musím být já, kdo mezi námi prolomí ledy, a věděla jsem jak. V hlavě se mi začal formovat nápad. Teď mě zajímalo, jestli se ujme.

„Pojďme spolupracovat,“ řekla jsem. „Oba na to chceme jít chytře, že ano? Poslechněte si můj plán.“ Několik malých úprav mého původního plánu by zahrnujelo i jeho přítomnost a dokonce by to zvětšilo mou – naši? – šanci na úspěch.

V několika větách jsem mu ve stručnosti vykreslila nejlepší cestu postupu. Mou roli, jeho roli, všechno. Nehybně naslouchal.

Poté co mě vyslechl, ihned přikývl a řekl: „Dobře.“ Za tak rychlý nápad bych si zasloužila i pochvalu, ale nechtěla jsem slovíčkařit. Teď jsme v tom byli společně.

Dole v hostinci Joe Mulligan's jsme se vydali přímo k Heckovu stolu, kde nás přivítal veselý hlas jeho přísedících.

„To bylo vážně rychlé, eh?“ řekl Knír.

„To nebylo kvůli tomu,“ řekl Modroočko, „my se známe.“

„Chtěla jsem, aby mě můj kamarád představil svému kamarádovi,“ řekla jsem a vrhala při tom ne tak úplně stydlivý pohled Heckovým směrem. Zblízka nevypadal až tak špatně, jen jeho nejapný úsměv se mi nezamlouval. Byla jsem ráda, že už byl zpola nalitý. Věci by mohly jít o dost rychleji.

„No tedy, jak se máte, má drahá,“ řekl Heck a poklepal na místo na sedačce vedle sebe. Vklouzla jsem vedle něj a prsty lehce položila na jeho paži.

„Mám se docela dobře, děkuji,“ řekla jsem, „ale umírám žízni.“

„Time,“ houkl směrem k Modroočkovi, „ještě dvě.“

„Ano, šéfe,“ odpověděl a odešel k baru. Mé myšlenky směřovaly k tomu muži. Tim bylo jeho skutečné jméno? Naše konverzace nahoře nezahrnovala jména, ale přinutila jsem se stočit svou pozornost zpět k práci. Bylo načase pokračovat v roli prostitutky a znova jsem si uvědomila, jak moc záleží na mé schopnosti vžít se do ženy, kterou jsem ztvárňovala. Rozhodně jsem byla připravená, tohle byla moje šance.

Svůdně jsem se předkláněla, uhlazovala si šaty a dráždila ho. Pomalu jsem se posunovala po červené kožené sedačce, dokud jsem celou délkou svého stehna nespočinula těsně u něj. Seděli jsme u sebe tak blízko, že jsem cítila teplo jeho kůže. Když jsem na moment zavřela oči, vybavil se mi přesný vzor překrývajících se jizev na zadní straně jeho levé ruky. Nejdůležitější teď bylo melodicky se smát jeho vtipům, z nichž většina úplně vtipná nebyla, a postupem času začínaly být vtipné ještě méně.

Modroočko se vrátil s rundou pití a pak s další. Byla to nedílná součást našeho plánu, ale také nebezpečná. Snažila jsem se upíjet velmi pomalu. Jednu skleničku jsem rozlila záměrně nebo jsem svou téměř plnou sklenku prohodila za Heckovu téměř prázdnou. Ale i tak jsem na sobě vliv alkoholu cítila. Za očima jsem cítila lehké šimrání, skoro jako by mi vibrovala kost. Zajímavý pocit, ale teď mě vyrušoval. Jestliže brzy nastane náš rozhodný moment, už nebudu moci vykonat další část úkolu strážlivě. Chtěla jsem pohledem varovat svého společníka, ale to jsem nemohla riskovat. Věděl, co má dělat, stejně jako já. A věděli jsme, co se stane, pokud bychom selhali. Takže žádný signál nebo pohled by situaci stejně nezměnil.

Ačkoliv jsem naslouchala jeho hlasu, hlavou se mi honily myšlenky na ubíhající čas, na to, jak se připozdívá a že jsem tu spíš jako v kostele než s mužem, který by na dnešní večer hledal trochu povyražení. I když jsem pozorovala, jak na něj má mé poštuchování kousek po kousku požadovaný efekt. Ostatní členové bandy postupně odpadávali. Po další hodině jsme zbyli pouze my tři.

„A proto mu začali říkat severní pól,“ zamlel Heck nezřetelně, nyní už úplně tuhý. Bylo načase provést další část plánu.

Modroočko to věděl také. Viděla jsem, jak se nahýbá přes stůl, poklepává skleničkou o stůl a říká: „Hecku, rád bych ti udělal laskavost.“

Menší z mužů mírně ožil a v moment, kdy svou pozornost věnoval mému spoluspiklenci, vplížila jsem se rukou do kapsy jeho kabátu a nahmatala peněženku. I když můj dotek nebyl z nejjemnějších, ani tak nic nezaregistroval.

Stále s prázdným úsměvem na tváři jsem nechala jeho peněženku spadnout na zem vedle své nohy a šikovně jsem ji zastrčila pod sedačku. Pohled jsem upřela na Hecka, ale žádnou reakci jsem nezaznamenala. Ničeho si nevšiml. Modroočko řekl: „Rád bych ti půjčil svůj pokoj, aby... ses mohl pobavit.“

Menší z mužů se ke mně otočil, ruku jistě položil do míst, kde končil můj bok a začínalo stehno. A řekl: „Můžeme?“

To bylo ono. To byla ta chvíle. Musela jsem dál hrát svou úlohu, aniž bych se nechala rozptýlit děsivými vyhlídkami, co by se stalo, kdybych ji zahrála špatně. Peněženka nebyla jediná věc, kterou nosil pod kabátem: na druhé straně Heckova kabátu se zřetelně rýsovala silueta pistole.

„Nejdřív jedna drobnost,“ řekla jsem.

„Co?“

„Zaplatit.“

„Pozornost mé drahé přítelkyně nepřijde levně,“ řekl Modroočko, „ale můžu tě ujistit, že to je dobrá investice do posledního penny.“

„No, peněz mám habaděj,“ řekl Heck nezřetelně a poplácával se po kapse. Trvalo pět napjatých poplácání, než si všiml, že poklepává na prázdnou kapsu. Zaklel, ale v těch slovech bylo jen málo života. „Ó, zlato, je mi to moc líto.“

„To nemusí,“ řekla jsem, naklonila se k němu a prstem mu přejížděla po límci.

„Jiný večer budu...“

„Dnes večer,“ řekla jsem, „vy nechcete, aby to bylo dnes večer?“

„Samozřejmě, že chci, ale...“

„Tak chytrý muž, jako vy,“ řekla jsem, „má zajisté více peněz než jen ty, co má u sebe. Nemám pravdu?“

„Joo.“

„Takže jediné, co musíte udělat, je dojít pro ně.“

„Joo.“

Jeho líkěrem nasáknutý mozek byl jako zaseknutý mezek. Ale nechtěla jsem ho už více postrkovat. Hlavně kvůli té zbrani.

„Vím, že to je otrava,“ řekla jsem, „ale jsem si jistá, že se vám vyplatí sehnat ty peníze. Myslíte, že to kvůli mně uděláte?“

Přemýšlel. My čekali.

Za hodnou chvíli řekl: „Samozřejmě, že udělám.“

Předstírali jsme, že jsme nečekali se zatajeným dechem. Jediné, co jsem mohla dělat, bylo klopat oči, nemohla jsem přece přestat hrát svou úlohu.

„Ty pojď se mnou,“ ukázal na Modroočka. „A ty,“ pronesl mým směrem, „zůstaň tady.“

„Budu tady čekat,“ řekla jsem s výrazným mrknutím.

Muži se vydali na cestu ven. Heck na pouhých osmi schodech dvakrát zavrával. Podruhé Modroočko své rameno nastavil tak, aby se o ně nižší muž mohl opřít, čímž si u něj opatřil nepostradatelnost. Ten pohled mě naplnil nadějí. Pozorovala jsem je, dokud mi nezmizeli z dohledu. Počkala jsem deset minut a pak jsem odešla domů.

Vše podle plánu.

Až dlouho po půlnoci jsem si sundala košili, korzet a úplně vlhkou spodní košilkou, kterou jsem měla na kůži nepříjemně přilepenou. Z kuchyně jsem si přinesla umyvadlo do poloviny naplněné vodou a hrubou žínkou jsem se začala omývat – končetiny, hrudník, krk. Pořád dokola. Nevím jistě, jestli to, co jsem se snažila smýt, byl zápach nebo pocit. Na pokožce jsem se cítila špinavá a odřená, a pouze pocit vyčerpání mě přinutil přestat.

Úplně nehybně jsem ležela na úzké posteli, jediném vybavení stísněného, jinak prázdného pokoje. Bavlněné povlečení mě nepříjemně hřálo do nahých zad. Pokoj bez oken je v zimě velkou výhodou, zkoušela jsem si připomenout. Jenže pokud dnešní plán nevyjde, letošní zimu budu na ulici.

Dokonce i svatá trpělivost paní Borovské má své meze. V Chicagu nebyly levnější pokoje a já neměla peníze, abych se přestěhovala kamkoliv jinam. Byla jsem špatná kuchařka, jako komorná jsem byla neschopná a jako úřednice netrpělivá. Zbývaly pouze možnosti pro ženu nevhodné.

A až do rána se nedovím, jestli jsme byli skutečně úspěšní. Únava a napětí byly pro dnešní noc špatní spojenci. Musela jsem

věřit, že mé šance s Modroočkem byly daleko větší než bez něj. Je to tak, nebo ne? Když na to přijde, nebylo už beztak pozdě na nějakou změnu? A přece, přišli jsme se stylovým plánem. Měla jsem všechny důvody věřit, že provedl posledních několik kroků stejně dobře.

Možná, že jsem si měla hygienu prodloužit. Stejně jsem většinu noci probděla.

Neměla jsem představu, v kolik hodin ráno Pinkerton ve své kanceláři začíná. Čekala jsem tam už v sedm, i když jsem věděla, že asi dorazím jako první. Půl hodiny jsem postávala na ulici a neustále přešlapovala z jedné nohy na druhou. Pak jsem ho zahlédla vycházet zpoza rohu vedlejší ulice, mířil mým směrem.

Nebyl sám.

Blížili se ke mně dva muži, vyšší z nich se na mě ani nepodíval. Vypadal o dost solidněji než předešlou noc. Bez přestrojení za zločince bylo jeho vojenské držení těla ještě zřetelnější a jeho ledově modré oči byly za jasného denního světla méně odpudivé. Když už nenaháněl hrůzu, byl dokonce hezký. Dneska připomínal detektiva každým coulem.

Vykračoval si zvesela, stejně jako Pinkerton. Poprvé za hodně dlouhou dobu jsem měla pocit, že je všechno v pořádku.

Pocit mi vydržel, jen dokud Pinkerton nepromluvil.

„Paní Warneová! Obávám se, že tady nemáte co dělat, svou šanci jste promarnila,“ řekl Pinkerton, v hlase ani nejmenší náznak lítosti. „Tento spolehlivý pan Bellamy už váš případ úspěšně vyřešil.“

„Skutečně?“ zeptala jsem se ledově.

„Našel peníze do posledního penny ve skrýši Hecka Venablea, šel na to s velmi chytrým plánem,“ líčil Pinkerton. „Spousta alkoholu a rafinovaně odhozená peněženka.“

„Velmi chytré,“ souhlasila jsem, „a řekl vám také, čím plán to byl?“

Nyní Bellamy vzhledl. Viděla jsem, že kalkuluje a rozhoduje se, jestli přiznat celou pravdu. Četl v mém obličejí a já četla v jeho. Postřehla jsem i moment, kdy to vzdal.

„K téhle části příběhu jsem se ještě nedostal,“ řekl Bellamy.

„Božítku, to ještě není všechno?“ zeptal se Pinkerton.

„Je toho více,“ řekla jsem, „prosím vás, šéfe, pojďme pokračovat v rozhovoru ve vaší kanceláři.“

Pinkerton vypadal trochu zděšen mou přímostí a podíval se na Bellamyho, který neochotně přikývl.

Nahoře jsem odvyprávěla příběh ze svého pohledu, otevřeně, se všemi detaily toho večera. Nic jsem nevynechala. Nesnažila jsem se minimalizovat Bellamyho roli v celém příběhu, ale ani jsem ji o nic nezveličovala. Zasloužila jsem si uznání, tak jsem si ho připsala v plné míře.

Když jsem hovořila, Pinkerton mi naslouchal s nic neříkajícím výrazem ve tváři. Mohl si myslet, že jsem génius i idiot. Odolala jsem pokušení se v příběhu přikrášlit, abych si získala jeho náklonnost; bylo důležité příběh odvyprávět tak, jak se udál.

Když jsem skončila, alespoň se zeptal: „Skutečně to tak bylo, Time?“

„Víceméně.“ Na jeho spodní čelisti bylo patrné napětí. „Chtěl jsem vám to říct. Pomohla mi.“

„Pomohla?“ vypískla jsem. Potřebovala jsem chvílku, abych se sebrala a mluvila klidněji. „Z mého úhlu pohledu to byl celý můj plán.“

„Jakkoliv to vidíte,“ řekl Bellamy, „beze mě byste selhala.“

„A vy byste selhal beze mě.“

Pinkerton se rozesmál. Smál se hlučným, burácivým smíchem, který otřásal stěnami kanceláře a plácal rukou do stolu.

Jako vlivem nějaké drogy mě zalil pocit úlevy.

„Nemůžu tomu uvěřit!“ řekl. „Jaký jste tím. Neplánoval jsem, že byste to měli zkusit stejný večer, ale těžko se to mohlo povést lépe.“

Peníze jsou na světě, případ vyřešen. Dostali jsme podíl od spořitelny Eagle. To považuji za úspěch. A v tom případě jsem něco přislíbil.“

Pinkerton ke mně natáhl prací zhrublou ruku. Srdečně jsem ji přijala.

„Paní Warneová, vítejte v mé agentuře,“ řekl.

Culila jsem se od ucha k uchu. Tim Bellamy nikoliv.

Skutečné příběhy jsou krátké

Po svém prvním úspěchu – sice sdíleném, ale o nic méně radostném – jsem započala trénink pro práci detektiva. Pinkerton vzal mé vzdělávání vážně. Setkávali jsme se u něj v kanceláři den po dni, pouze my dva. Zdůrazňoval důležitost psaných poznámek, cokoliv, co je o zločinci možno říci. Neméně důležité je, zdůrazňoval dále, pořizování fotografií, pokud je to možné, pro usnadnění identifikace. Vyprávěl mi příběhy, mnoho příběhů. O téměř ztracených případech se zloději a pobudy. Poukazoval, že mnohdy rozhoduje pouhý chlup o úspěchu nebo neúspěchu celého případu. Některé dny jsem se cítila poctěna, že věnoval tolik času mému tréninku osobně; jiné dny jsem se cítila nejistě. Obávala jsem se, že pro tu práci nejsem dost kompetentní, že mi nedůvěřuje, že bych zvládla udělat jediný krok sama. Když jsem udělala chybu, díval se na mě jak na blázna a on rozhodně nevypadal jako muž, který by bláznovství toleroval.

Některé dny mě nechával v pracovně samotnou se stohem složek s případy a jednoduchou instrukcí: „Čtěte.“ Z takových lekcí jsem pochopila, jaký druh práce děláme: chytání bankovních lupičů a odhalování padělatelů, to ano. Ale i vyslýchání hospodyň, které byly obviněné z okrádání majitelů domů, shromažďování důkazů pro soudní případy, a jednou také stál detektiv na stráž u jatek poté, co majitel obdržel anonymní výhrůžku. Muže, který byl vybrán k tomuto případu, mi bylo líto. Jmenoval se Taylor a rukopis měl ze všech detektivů nejhorší. Bellamyho poznámky byly psány stručným, ale jasným stylem. Ne moc časté Pinkertonovy poznámky zapadaly

do jednoho ze dvou stylů: spěšný, plynulý rukopis s tak jemnou linkou, že některá písmena nebyla vůbec vidět; a úhledný knižní rukopis, o kterém jsem předpokládala, že patří jeho sekretářce.

Nyní jsem narazila na složky nadepsané jménem klienta, na těch předchozích nebylo nic. Dvanáct složek za sebou bylo nadepsáno: *Centrální železnice státu Illinois* – což se zdál být náš největší klient. Následovalo ještě deset dalších stejně nadepsaných složek, s řadou případů zločinů a spiknutí, které jsme pomáhali vyšetřit nebo zmařit. Dále se ve složkách zmiňovaly loupeže a drobné krádeže, zranění a přestupky ve vlacích a vozovkách. Tyto případy měli povětšinou na starosti DeForest a Paretsky, ale vypadalo to, že každý detektiv se čas od času zúčastnil vyšetřování pro tohoto klienta. Bezpochyby přijde řada i na mě, zaznamenala jsem si sama pro sebe. Abych se začetla do něčeho nového, otevřela jsem další složku nadepsanou *Jižní Illinoiská banka*.

Jména svých kolegů detektivů jsem znala jen ze složek. Pinkerton mě představoval ostatním detektivům jen velmi zřídka, očividně pouze tehdy, když tomu přispěla náhoda. Nikdy mě nepředstavil organizovaně celému sboru detektivů. Jednoho dne jsem se zeptala proč.

„My tady neděláme prezenčky,“ řekl Pinkerton a zřejmě měl co dělat, aby potlačil uchechtnutí na můj účet. „My se tady neshromažďujeme. Většina z nás pracuje samostatně a spolupracujeme, jen když je potřeba. Mimoto, někteří muži se svými cíli úzce spolupracují, jsou považováni také za kriminálníky – vrhlo by na ně stín podezření, kdyby je někdo zahlédl, jak opouští sídlo soukromé detektivní kanceláře, nemyslíte?“

„To ano,“ souhlasila jsem, „ale jak poznám ostatní agenty, když na ně narazím?“ Nemusela jsem zdůrazňovat, že bych si nechtěla zopakovat nepříjemné seznámení s Timem Bellamym. V novém zaměstnání jsem byla téměř měsíc a dosud jsem ho znova nepotkala. Myslím, že to bylo dobře pro nás oba.

„Dobrá otázka. Máme znamení.“ Vstal ze židle, obešel celý stůl až ke mně a opřel se o desku stolu. Položil si ruku na stehno dlaní vzhůru. Po chvíli stiskl palec a ukazováček v rychlém pohybu, pak ruku uvolnil a otočil ji dlaní dolů. Nechal mě pohyb opakovat, dokud jsem ho neprovedla stejně dobře vsedě, vestoje, dokonce i během konverzace. Muselo to vypadat bezvýznamně.

„Nyní,“ řekl, „další věc, co se musíte naučit.“

„Ano, šéfe.“

„Lhát.“

„A jak to udělám?“

„Jako cokoliv jiného: cvikem. Takže, řekněte mi nějakou lež.“

„O čem?“ zeptala jsem se.

„Na tom nezáleží,“ řekl, „řekněte mi, odkud jste. Řekněte, co jste měla ve středu k večeri nebo co nejhoršího se vám v životě stalo. Jen chci vidět, jak vám to půjde.“

Spojila jsem ruce v klíně a přemítala jsem. Návrh, abych mu řekla, co nejhoršího mě v životě potkalo, zachytilo mé podvědomí. Skoro jsem otevřela ústa a řekla mu o dítěti, ale zastavila jsem se. Chtěl lež, tak jsem lhala.

„K desátým narozeninám jsem dostala od matky ty nejkrásnější šaty na světě,“ řekla jsem a ruku si přidržela na hrdle, jako bych si pamatovala ten pocit. „Byl to šeríkový satén ozdobený stuhami a krajkami. S kolovou sukni, krásně kolem mě vlála, když jsem se zatočila dokola. Myslela jsem, že v nich vypadám jako princezna. Nosila jsem je ve dne v noci celý týden. Když mě matka konečně přinutila si je sundat, plakala jsem.“

„Co se s nimi stalo?“ zeptal se.

„Vyrostla jsem z nich,“ řekla jsem, „tak jsem je dala sestřenici.“

Pinkerton se na mě skepticky podíval. Jeho pohled byl pronikavý i za běžných okolností, takže když mi věnoval plnou pozornost, byl ještě pronikavější. Jako dvě lampy prozařující neproniknutelnou černou noc. Cítila jsem to až v krvi.

„To nebyla dobrá lež,“ řekl, „používáte mnoho slov. Skutečné příběhy jsou krátké. Zkuste to znova.“

„Když mi bylo deset, matka mě učila číst, takže když mě měla plné zuby, dala mi do ruky knihu, aby ode mě měla pokoj.“

Znova ten skeptický pohled. „Neříkáte mi úplně všechno.“

„Ne,“ řekla jsem, „udělala to také proto, že mladý pohledný muž se nabídl, že mě bude učit. Hrál Bruta ve hře mého otce Julius Caesar v divadle v Atlantě při příležitosti třech měsíců od zasnoubení. Nechtěla, aby byl blízko mě, tak byla nucena učit mě sama.“

„A řekla vám pravý důvod?“

„Ne, ale já to chápala.“

„Byla jste dítě.“

Pokrčila jsem rameny a setkala se s jeho pohledem. „I přesto.“

„Technické detaily,“ řekl, „snažíte se mě převést drobnými detaily. To není právě dovednost, kterou byste měla rozvíjet.“

Znova jsem měla na mysli dítě jako Paula. Ale Pinkerton by tomu příběhu nikdy neuvěřil, přestože to byla pravda. Znova jsem ty myšlenky zaháněla, bojovala s nimi, zaplašila je pryč. „Řekněte mi, co byste chtěl slyšet,“ řekla jsem.

„Řekněte mi, jak zemřel Charlie.“

Samozřejmě, že si zapamatoval jeho jméno. Co tenhle muž kdy zapomněl?

„Nehoda,“ řekla jsem.

„Jsem si jistý, že tohle je pravda,“ řekl, „ale řekněte mi víc. Pravdu, nebo lež, vyberte si.“

Vstala jsem ze židle, chtělo se mi přecházet po místnosti. Na téhle lži nebylo nic podezřelého, říkala jsem si. Přesto jsem byla velmi napjatá, skoro jsem se chvěla.

Pinkerton mě popadl za ramena. „Sedněte si,“ řekl. Okamžitě jsem uposlechla. Srdce mi bilo jako o závod. Nebyl na mě hrubý, ale ostatní byli a mé tělo reagovalo naučeným reflexem. To se taky budu muset odnaučit.